

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Πατήρ Βασίλειος ο Θαυματουργός

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 20 Δεκεμβρίου, 2018

Στήν άγιοτόκο Καππαδοκία γεννήθηκε, έζησε και έκοιμήθη ό παπα-Βασίλης. Κατά τίς μαρτυρίες συγχωριανών του γεννήθηκε στό Κοντζούκ ή Γκόλτζúk (Λίμνα) πού βρίσκεται 65 χιλιόμετρα Ν-ΝΔ τής Καισάρειας, γι' αυτό τόν άποκαλοΰσαν ό παπα-Βασίλης ό Κοντζικλής γιά νά τόν ξεχωρίζουν άπό τούς πολλούς άλλους πού είχάν τό ίδιο όνομα.

Ό Βασίλειος Κοντζικλής έλαβε σύζυγο τήν Σουλτάνα άπό τό χωριό Σαρμουσακλί (Χαμιντιέ). Απέκτησαν τέσσερα άγόρια και περισσότερα κορίτσια. Ό Βασίλειος πρίν γίνη ιερέας έζησε γιά ένα διάστημα μαζί μέ άσκητές πού υπήρχαν στά μέρη του, άπό τούς όποιους έμαθε νά νηστεύη άυστηρά και νά προσεύχεται πολύ. Αύτά τά τηρούσε στήν μετέπειτα ιερατική του διακονία.

Ό Βασίλειος, έχοντας έμφυτη κλίση πρós τήν ιερωσύνη, χειροτονήθηκε ιερέας γύρω στά 1830[1] στό χωριό Τσάτ, τό βορειότερο άπό τά Έλληνικά χωριά τής Καππαδοκίας, πέρα άπό τόν Άλυ ποταμό. Σ' αυτό τό χωριό ζούσαν μαζί Ρωμιοί, Τούρκοι και Αρμένιοι. Μετά τήν εκδίωξη τών Αρμενίων και τήν έγκατάσταση τών Τσερκέζων στά σπίτια τών Αρμενίων, οι Ρωμιοί πιεζόμενοι έφυγαν άπό τό χωριό και έγκαταστάθηκαν στό τουρκόφωνο έλληνικό χωριό Τασλίκ, 31 χιλιόμετρα νοτίως του Τσάτ.

Ό παπα-Βασίλης είχε φόβο Θεού, εϋλάβεια, πίστη μεγάλη και προσήλωση (άφοσίωση) στά ιερατικά του καθήκοντα. Έλαβε άπό τόν Θεό τό χάρισμα νά θεραπεύη τούς άσθενείς και ή φήμη του έξαπλώθηκε σ' όλη τήν Καππαδοκία. Κοντά του έτρεχαν Χριστιανοί και Τούρκοι γιά νά θεραπευθούν.

Στά γειτονικά βουνά του Πόντου ζούσε κάποιος άγιος έρημίτης πού δέν διασώθηκε τό όνομά του. Μία νύχτα του παρουσιάστηκε Άγγελος Κυρίου και του είπε: «Ήρθε ό καιρός νά αναπαυθής άπό τούς κόπους τής άσκήσεώς σου. Ό Κύριος σε καλεϊ κοντά Του. Τήν Μεγάλη Παρασκευή τό βράδυ θά έρθεις στόν Παράδεισο. Νά προετοιμασθής και νά κοινωνήσης τών Αχράντων Μυστηρίων τρεις Κυριακές συνεχόμενες». Ό έρημίτης άφού βεβαιώθηκε ότι πράγματι είναι στ' αλήθεια Άγγελος Κυρίου και όχι δαιμονική πλάνη, έκανε ό,τι του υπέδειξε ό Άγγελος και πήγε στόν παπα-Βασίλη, τόν έφημέριο του Τσάτ. Του διηγήθηκε όσα συνέβησαν και ζήτησε τήν θεία Κοινωνία. Και πράγματι ό παπα-Βασίλης τόν κοινωνήσε. Ό έρημίτης είπε ότι θά ξανάρθει τήν έπόμενη Κυριακή νά κοινωνήση.

Ο παπα-Βασίλης θέλοντας νά δοκιμάση τήν ἀγιότητα τοῦ ἐρημίτου, τό βράδυ τῆς Κυριακῆς πού τόν περίμενε, κλείδωσε καλά τίς πόρτες βάζοντας τίς ἀμπάρες καί ἄφησε ἐλεύθερα τά ἄγρια μαντρόσκυλά του. Μόλις νύχτωσε παρουσιάστηκε ὁ ἅγιος ἀσκητής καί ἀμέσως ἀνοίχθηκαν μόνες τους μπροστά του οἱ ἀμπαρωμένες πόρτες· τά δέ σκυλιά οὔτε γαύγισαν οὔτε κουνήθηκαν ἀπό τήν θέση τους.

Ο παπα-Βασίλης πού τόν περίμενε, τόν ρώτησε μέ ἀπορία πῶς ἄνοιξαν οἱ πόρτες. «Γι-ά μᾶς οἱ κλειδαριές δέν ἰσχύουν. Πᾶμε στήν ἐκκλησία νά μέ κοινωνήσης», εἶπε. Αφοῦ τόν κοινωνήσε, τόν ρώτησε: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πές μας, ποῦ μένεις, γιά νά ἔρθουμε νά φροντίσουμε γιά τήν ταφή σου».

-Δέν χρειάζεται, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀσκητής. Ὑπάρχουν τά λιοντάρια τοῦ Θεοῦ πού θά ἔρθουν νά μᾶς σκάσουν τόν τάφο.

-Τί τρῶτε ἐσεῖς; ρωτᾷ ὁ παπα-Βασίλης.

-Μάννα ἐξ οὐρανοῦ μᾶς στέλνει ὁ Θεός καί μᾶς τρέφει.

-Τήν ἄλλη φορά πού θᾶρθεις, φέρε μας καί ἕνα κομμάτι σάν ἀντίδωρο γιά νά ἔχουμε καί ἐμεῖς τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καθώς καί ἕνα ἀπό τά βιβλία πού διαβάζετε, γιά νά τό ἔχω ἐνθύμιο σ' αὐτόν τόν ψεύτικο κόσμο.

Τήν ἄλλη Κυριακή ξανάρχεται ὁ ἅγιος ἐρημίτης. Τόν κοινωνήσε γιά τελευταία φορά ὁ παπα-Βασίλης καί πρὶν ἀποχωριστοῦν τοῦ δίνει ὁ ἐρημίτης τό κομμάτι τῆς τροφῆς του λέγοντας: «Πάρε αὐτό τό μάννα· νά φᾶς ἕνα κομμάτι καί τό ἄλλο νά τό βάλῃς στό ἀμπάρι τῶν γεννημάτων τοῦ σπιτιοῦ σου, νά ἔχη τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, νά εἶναι πάντα γεμᾶτο ἀγαθά καί νά μὴν λείψῃ ποτέ τό ψωμί ἀπό τό σπίτι σου». Ὑστερα βγάζει ἀπό τόν κόρφο του ἕνα βιβλίο δερματόδετο καί δίνοντάς το στόν παπα-Βασίλη τοῦ λέει: «Πάρε αὐτό τό βιβλί[ο] καί ὅσους θά δένεις νά εἶναι δεμένοι καί ὅσους θά λύνεις νά εἶναι λυμένοι».

Μαζί μέ αὐτό ὁ ἐρημίτης τοῦ ἔδωσε τήν εὐχή του καί τρόπον τινά τόν ἔκανε κληρονόμο τῶν χαρισμάτων πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός, καί ἀπό τότε δέν ξαναφάνηκε.

Ὅλα αὐτά ἔγιναν γνωστά στά γύρω Ἑλληνοχριστιανικά χωριά τῆς περιοχῆς. Ἀργότερα κάλεσαν τόν παπα-Βασίλη στό χωριό Τασλίκ, στό ὁποῖο ἤδη εἶχαν μετακινηθῆ καί οἱ χριστιανοί τοῦ Τσάτ, γιά νά ἐφημερεύῃ ἐκεῖ, καί ὁ παπα-Βασίλης ἀποδέχθηκε τήν πρόσκληση. Τό Τασλίκ βρίσκεται πέρα ἀπό τόν Ἄλυ ποταμό καί ἀπέχει 57,5 χιλιόμετρα ΒΑ τῆς Καισάρειας. Τό 1924 εἶχε 154 οἰκογένειες, πληθυσμό 775 ἀτόμων ἀμιγῶς Χριστιανῶν Ἑλλήνων πού μιλοῦσαν τούρκικα.

Στό Τασλίκ ἡ δράση τοῦ παπα-Βασίλη ἔγινε μεγαλύτερη. Πήγαινε ὅπου τόν καλοῦ-

σαν πονεμένοι άνθρωποι και τους βοηθοῦσε μέ τό χάρισμα πού τοῦ δόθηκε ἀπό τόν Θεό. Πρωί καί βράδυ ἔκανε ἀκολουθία στήν Ἐκκλησία, ἐνῶ τήν ἡμέρα δεχόταν τούς πονεμένους στό σπίτι του καί τούς θεράπευε.

Χρήματα δέν δεχόταν γιά τίς θεραπειές πού ἔκανε. Παρέμενε φτωχός καί ἀφιλάργυρος. Συνέπασχε μέ τούς πάσχοντες καί πολλές φορές ἔκλαιγε γιά τούς δυστυχημένους ἀνθρώπους. Ὁ ἴδιος ὑπέφερε ἀπό μία πληγή στό πόδι του, τήν ὁποία φρόντιζε ἡ νύφη του Δέσποινα. Ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του ἐλαφρῶς κούτσαινε γι' αὐτό τόν ἀποκαλοῦσαν μερικοί στά τούρκικα Τοπάλ-Κεΐς (κουτσο-παπᾶς).

Κάποια χρονιά, ἐνῶ στό Τασλίκ ἔβρεχε, στά γειτονικά χωριά ἔκανε μεγάλη ἀνομβρία. Ἄρχισαν τά σπαρτά καί τά δένδρα νά ξηραίνωνται καί νά ὑποφέρουν τά ζῶα ἀπό τήν ἔλλειψη τοῦ νεροῦ. Τότε οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς σκέφτηκαν ὅτι ἀπό αὐτό τό κακό μόνο ὁ παπα-Βασίλης μπορούσε νά τούς ἀπαλλάξει. Ἐκαναν μία ἐπιτροπή, πῆγαν καί τόν παρεκάλεσαν νά ἔρθη νά τούς βοηθήσῃ. Πῆγε μαζί τους καί εἶπε στό συγκεντρωμένο πλῆθος πού τόν περίμενε, νά τόν ἀκολουθήσουν ὅλοι σ' ἓνα μικρό λόφο γιά νά κάνουν προσευχή νά στείλῃ ὁ Θεός τήν ποθούμενη βροχή. Μόλις ἔφθασαν στό ὕψωμα τούς εἶπε νά γονατίσουν ὅλοι καί αὐτός διάβαζε τίς εὐχές. Σέ λίγο ἄρχισαν νά ἐμφανίζονται στόν οὐρανό τά πρῶτα σύννεφα, νά πέφτουν οἱ πρῶτες σταγόνες καί μετά ἔβρεξε καλά γιά πολλή ὥρα.

Κάποια ἡμέρα ὁ παπα-Βασίλης καθόταν μέ παρέα γερόντων στόν ἐξώστη τοῦ διώροφου σπιτιοῦ του καί συζητοῦσαν. Σέ μία στιγμή τούς λέει: «Κοιτάξτε πρός τό Ἄσ Πουνάρ (Ἄσπρη βρύση, ἀσπρόνερο). Βλέπετε ἓναν Τοῦρκο πάνω σέ γαϊδουράκι; Εἶναι φτωχός, βασανισμένος, ἄρρωστος καί ἔρχεται σέ μένα νά τοῦ διαβάσω εὐχή γιάτί ὑποφέρει. Φέρνει μαζί του στόν κόρφο του σαράντα λεπτά (ἓνα γρόσι) γιά νά μοῦ δώσῃ ὡς ἀμοιβή γιά τήν εὐχή πού θά τοῦ διαβάσω». Οἱ γέροι ἐξεπλάγησαν, κοιτάχθηκαν μεταξύ τους καί εἶπαν: «Ἄν εἶναι ἔτσι, παπα-Βασίλη, ὅπως τά λές, καί γνωρίζῃς ὅλα αὐτά, τότε ἐσύ εἶσαι Ἄγιος!».

Περίμεναν μέ περιέργεια τήν ἄφιξη τοῦ Τοῦρκου. Ὅταν ἦρθε, χαιρέτησε κάνοντας ἓνα τεμενά μέχρι τό χῶμα.

Ὁ παπα-Βασίλης τόν ἀντιχαιρέτησε καί τόν ρώτησε, τί ἠθελε. Ἀπάντησε: «Ἄχ, παπα-Ἐφέντη, ἀπό μακρυνά ἔρχομαι, “ντέρτια” (βάσανα) πολλά ἔχω. Πουνάω πολύ. Δέν μπορῶ νά κοιμηθῶ οὔτε νύχτα οὔτε μέρα. Ἦρθα νά μοῦ διαβάσῃς εὐχή ἀπό τό ἄγιο “κιτάπ” (βιβλίο) πού ἔχεις, μήπως βρῶ τήν γιαιτριά μου».

Ὁ παπα-Βασίλης τοῦ διάβασε εὐχή καί ἀμέσως σταμάτησαν οἱ πόνοι του. Ἀπό εὐγνωμοσύνη ἔβγαλε ἀπό τόν κόρφο του σαράντα λεπτά καί τά ἔδινε στόν παπᾶ, στόν ὁποῖο συνεχῶς ἔλεγε εὐχές καί εὐχαριστίες.

-Τί είναι αυτά, γιαβρούμ, ρώτησε ο παπᾶς, τάχα σάν νά μὴν ἤξερε.

-Παπα-Ἐφέντη εἶναι ἓνα γρόσι, εἶναι ἡ πληρωμὴ σου.

-Μά, παιδί μου, μέ ἓνα γρόσι πιάνει ἡ εὐχή; Δέν ἔχεις ἄλλα χρήματα πάνω σου;

-Ἀμάν, παπα-Ἐφέντη, σέ παρακαλῶ, δέξου τα. Καί αυτά τά μάζεψα ἀπό ἄλλους δανεικά.

-Ἐντάξει, γιαβρούμ, μὴ στενοχωριέσαι, ἀστειεύθηκα, ἤθελα νά σέ πειράξω. Κράτα τα καί αυτά. Τώρα ἔλα νά φᾶς καί νά ξεκουραστῆς.

Ἐφυγε ὁ Τοῦρκος θεραπευμένος καί εὐχαριστημένος, καί μάλιστα τοῦ ἔδωσε ὁ παπα-Βασίλης ψωμί καί ἀλάτι γιά τά παιδιά του.

Αὐτός, ὁ ἐκλεκτός καί ἅγιος λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, μέ τό χάρισμά του ἔκανε σεβαστή στούς ἀλλόθρησκους τήν πίστη μας, μέσω δέ τῶν θαυμάτων πού ἐνεργοῦσε ἡ θεία Χάρι, δοξαζόταν τό ὄνομα τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ὁ μεγαλύτερος γυιός του ἦταν ἀρραβωνιασμένος μέ τήν Σουλτάνα Κουλαξίζογλου, κόρη τοῦ Ἀβραάμ καί τῆς Ἐλένης (γονεῖς καί τοῦ Νικολάου Κουλαξίζογλου, πού ἀφηγήθηκε τό περιστατικό). Ἡ Σουλτάνα εἶχε στά χρυσαφικά της καί ἓνα περιδέραιο μέ εἴκοσι χρυσᾶ νομίσματα μεγάλης ἀξίας. Κάποια μέρα διεπίστωσε ὅτι λείπει τό περιδέραιο αὐτό. Τήν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσε στό ἴδιο σπίτι καί ἡ οἰκογένεια τοῦ θείου της Σάββα πού εἶχε καί αὐτός τρεῖς-τέσσερις κόρες. Τότε ἄρχισαν οἱ ὑπόνοιες γιά τό ποιός ἔκλεψε τά χρυσᾶ νομίσματα καί ἐπικράτησε μία ψυχρότητα μέσα στό σπίτι. Ἐψαχναν καί δέν μπορούσαν νά τά βροῦν. Τό ἄλλο πρωί ἡ μητέρα της πῆγε νά ρωτήση τόν παπα-Βασίλη. Τόν βρῆκε νά διαβάζη τήν Παλαιά Διαθήκη. Ἀφοῦ χαιρετήθηκαν τῆς λέγει: «Πρόσεξε, συμπεθέρα, μὴν κατηγορήσης κανέναν ἄδικα καί κολαστῆς. Χαμένο θησαυρό δέν τόν ἔκλεψε κανείς. Τῆ νύχτα ὁ ποντικός ἔσυρε τό περιδέραιο γιά νά τό πάρη στήν φωλιά του, ἀλλά δέν μπόρεσε νά τό τραβήξη ὀλόκληρο. Πήγαινε στό σπίτι σου, τράβηξε τό σεντούκι καί θά τό βρεῖς».

Πράγματι, γύρισε στό σπίτι της ὅπου τήν περίμεναν ὅλοι μέ ἀγωνία. Τήν βοήθησαν νά τραβήξη τό σεντούκι καί ἐκπληκτοί εἶδαν τό περιδέραιο στήν ποντικότηρυπα πού ὑπῆρχε στόν πλῆθινο τοῖχο. Θαύμασαν ὅλοι γιά τό χάρισμα τοῦ παπα-Βασίλη.

Ἄλλη φορά ἦρθαν δύο Τοῦρκοί νά θεραπευτοῦν. Ὁ ἓνας εἶχε μαζί του πέντε γρόσια καί ὁ ἄλλος ἓνα. Ὁ παπα-Βασίλης τούς εἶδε ἀπό μακρῶν καί εἶπε πάλι στούς γέρους τοῦ χωριοῦ, πού συζητοῦσαν, τά σχετικά μέ τούς Τούρκους. Ὅταν ἔφθασαν στό σπίτι του, ὁ Τοῦρκος πού εἶχε τά πέντε γρόσια ἦταν πῶς θαρραλέος γιατί εἶχε περισσότερα χρήματα, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν διστακτικός καί φοβισμένος. Τότε τοῦ λέγει ὁ παπα-Βασί-

λης: «Έλα μέσα, μήν ντρέπεσαι. Διστάζεις γιατί έχεις ένα γρόσι μόνο και ο φίλος σου έχει πέντε γρόσια;». Οί Τούρκοι μόλις άκουσαν αυτά έμειναν έκπληκτοι και είπαν: «Παπα-Έφέντη, πολλά άκούστηκαν για σένα, για όσα καλά κάνεις στον κόσμο, αλλά πρώτη φορά βλέπουμε και άκούμε παπᾶ νά γνωρίζη τίς σκέψεις τῶν ανθρώπων και τί έχει ο καθένας στην τσέπη του».

Αφοῦ διάβασε στον καθένα την ανάλογη εὐχή, στό τέλος τούς είπε: «Τώρα πηγαίνετε στην εὐχή του Θεοῦ. Αφοῦ έχετε πίστη και κάνετε τόσο κόπο νά έρθετε από μακριά, μήν φοβάστε, ο Θεός σᾶς θεραπεύει». Οί Τούρκοι άπλωσαν τά χέρια τους νά του δώσουν τά χρήματα, αλλά ο πατήρ άρνήθηκε νά τά πάρη. Τούς είπε: «Φτωχοί άνθρωποι είστε. Νά ψωνίσετε κάτι για τίς οικογένειές σας».

Έν τῷ μεταξύ οί φίλοι του παπᾶ, οί γέροντες του χωριού πού είδαν όλα αυτά, του είπαν: «Έ, παπα-Βασίλη, δέν ξέρουμε τί νά πούμε. Τά έχομε χαμένα. Κάτι συμβαίνει μέ σένα. Πώς σου έδωσε ο Θεός τόσα χαρίσματα;». Αὐτός τούς άπάντησε: «Πάντα νά προσεύχεσθε μέ πίστη και εὐλάβεια στον Θεό, νά τηρήτε τίς έντολές του Θεοῦ και Αὐτός θά σᾶς δώσει την Χάρι του».

Στό χωριό Ανδρονίκη ένας πλούσιος Τούρκος είχε τό μονάκριβό του παιδί άρρωστο. Έπασχε από τρέλλα βαρειᾶς μορφῆς και δέν ήξερε τί έκανε. Ήταν επιθετικό στους ανθρώπους, έσπαζε, έκανε ζημιές και ή οικογένειά του δέν μπορούσε νά τό συγκρατήση. Ο πατέρας του τελικά τό έκλεισε σ' ένα δωμάτιο, κλείδωσε τίς πόρτες και του έδινε τροφή από ένα μικρό παραθυράκι. Ήταν τόσο έξαγριωμένο και επικίνδυνο ώστε κανείς δέν μπορούσε νά τό πλησιάση. Ο πατέρας προηγουμένως είχε πάει τό παιδί σέ γιατρούς και σέ μάγους αλλά κανείς δέν μπόρεσε νά τό βοηθήση.

Είχε άκούσει και για τόν θαυματουργό ιερέα και πάνω στην άπελπισία του σκέφθηκε: «Τί κάθομαι και περιμένω; Δέν παίρνω τό παιδί μου νά τό πάω στον παπα-Βασίλη στό Τασλίκ νά τό διαβάση καμμιά εὐχή νά γίνη καλά, όπως τόσοι και τόσοι άνθρωποι είδαν την θεραπεία τους άπ' αυτόν τόν άγιο άνθρωπο;».

Κάλεσε καμμιά δεκαριά γεροδεμένους νέους οί όποιοι κατάφεραν νά δέσουν και νά φορτώσουν τό παιδί του σ' ένα γαϊδουράκι, δεμένο επίσης πάνω στό σαμάρι.

Βλέποντας αυτό τό θέαμα οί χωρικοί του Τασλίκ μαζεύτηκαν από περιέργεια στό σπίτι του παπα-Βασίλη νά δουν άν θά γίνη καλά ο νέος.

Ο πατέρας του παιδιοῦ έπεσε στά πόδια του παπᾶ και κλαίγοντας τόν παρακαλούσε: «Παπα- Έφέντη έχω αυτό τό μονάκριβο παιδί πού τρελλάθηκε και δέν μπορώ νά τό συγκρατήσω. Δέρνει, χτυπάει, σπάζει και όλοι φοβούνται. Άκουσα για την άγιωσύνη σου και ήρθα σέ σένα για νά τό κάνης καλά. Λυπήσου με και δώσε την υγεία στό παιδί μου, την χαρά σέ μένα και έγώ θά σου δώσω ό,τι θέλεις».

-Ήσυχασε, παιδί μου, ό γυιός σου θά γίνει καλά, άπάντησε ό παπαός.

Φέρνουν μπροστά τό παιδί. Φορά τό πετραχήλι και τοῦ διαβάζει τίς εὐχές από τό Εὐχολόγιο τοῦ έρημίτου· τό σταυρώνει και λέει στόν πατέρα νά λύσουν τό παιδί πού τώρα ἦταν ἤρεμο. Τό πιάνει από τό χέρι, τό σηκώνει ὄρθιο και τοῦ λέγει: «Παιδί μου, άπ' αὐτήν τήν στιγμή εἶσαι καλά, δέν ἔχεις τίποτε. Νά εἶσαι στό έξής καλό και φρόνιμο παιδί, νά άγαπάς τούς γονεῖς σου και τούς συναθρώπους. Πήγαυνε στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ».

Ό πλούσιος πατέρας έπεσε στά πόδια του εὐχαριστώντας τον και τοῦ πρόσφερε πολλά μπαχτσίσια (δῶρα), τά όποια ό παπαός φυσικά δέν δέχθηκε.

Έφεραν κάποτε από τήν Καισάρεια ένα δαιμονισμένον. Ένω φαινόταν ἤρεμος, ξεσποῦσε σέ κραυγές και έβγαζε άφρούς από τό στόμα του. Τόν έφεραν δεμένο και ό πατήρ τούς εἶπε νά τόν φέρουν μέσα στό δωμάτιό του. Τούς έβγαλε ὄλους έξω, έκλεισε τήν πόρτα και άρχισε νά τοῦ διαβάζη τούς έξορκισμούς. Ένα μικρό έγγονάκι του όμως, ἡλικίας τεσσάρων μέ πέντε έτών, κρύφτηκε μέσα στό δωμάτιο, παρακολούθησε και διηγήθηκε όσα εἶδε. Ό παπαός διάβαζε τούς έξορκισμούς έπιτιμώντας τά δαιμόνια νά φύγουν. Κάθε φορά πού χτυποῦσε τό πόδι στό πάτωμα ό ιερέας, έβλεπε τό παιδάκι από τό στόμα τοῦ δαιμονισμένου νά βγαίνουν τά δαιμόνια μέ μορφή ποντικίων. Οἱ έξορκισμοί κράτησαν πολλή ώρα και τό παιδάκι βλέποντας τά ποντίκια (δαίμονες) νά γεμίζουν τό δωμάτιο, φοβισμένο άρχισε νά φωνάζει:

-Παποῦ, παποῦ, γέμισε τό σπίτι μας ποντίκια.

-Μή φοβάσαι, παιδί μου, δέν εἶναι ποντίκια αὐτά, θά φύγουν.

Άφοῦ τελείωσαν οἱ έξορκισμοί ό δαιμονισμένος ἠρέμησε και άποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε, τοῦ έδωσαν φαγητό και νερό. Αναγνώρισε τούς δικούς του και ἤρεμος πλέον διηγείτο τί υπέφερε από τούς δαίμονες εὐχαριστώντας τόν Θεό πού τόν άπάλλαξε άπ' αὐτό τό μαρτύριο. Εὐχαρίστησαν τόν παπα-Βασίλη, άσπάσθηκαν τό χέρι του και έφυγαν.

Κάποτε ό παπα-Βασίλης γύριζε στό χωριό νύχτα καβάλλα στό άλογο έπιστρέφοντας από μία έπίσκεψη στόν Άρμένη φίλο του, τόν Χαμπέραγα Έχμάλογλου, πολύ καλό άνθρωπο από τό Κεμερέκ. Η άπόσταση Τασλίκ-Κεμερέκ ἦταν τέσσερις ώρες. Φθάνοντας στήν τοποθεσία Έϊτελίκ, πού θά πεῖ καλή τρύπα, έπεσε πάνω σέ δυό ληστές, χωρίς αὐτοῖ νά τόν γνωρίσουν. Ό πατήρ πλησιάζοντας τούς αντιλήφθηκε, έκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ πρός τό μέρος τους και οἱ ληστές άκινητοποιήθηκαν (κοκκάλωσαν) στήν θέση τους. Πέρασε άνάμεσά τους και, όταν άπομακρύνθηκε, τούς λυπήθηκε και τούς έλυσε από τό δέσιμο.

Οι ληστές άρχισαν νά διερωτώνται τί συνέβη, καί διηγείτο ό καθένας τους ότι, ένώ ήθελε νά κινηθῆ καί νά συλλάβη τόν καρβαλλάρη πού περνούσε, δέν μπορούσε, κάτι τόν κρατούσε δεμένο. Τότε σκέφθηκαν ότι αυτός πού περνούσε δέν μπορεί νά ήταν άλλος από τόν παπα-Βασίλη από τό Τασλίκ. Κατάλαβαν τότε τήν μεγάλη άμαρτία πού διέπραξαν καί άμέσως έτρεξαν στό Τασλίκ, βρήκαν τόν παπα καί τοῦ ζήτησαν συγχώρηση. Τούς συχώρεσε καί τούς έβαλε νά φάνε. Τούς συμβούλεψε όμως νά πάσουν τίς ληστείες καί νά ζοῦν τίμια από τήν έργασία τους. Οι ληστές τοῦ φίλησαν τό χέρι καί έφυγαν μετανοημένοι.

Τά πολλά θαύματα πού ένεργοῦσε ό Θεός μέσω τοῦ παπα-Βασίλη έγιναν γνωστά σέ όλη τήν Καππαδοκία καί έτρεχαν πολλοί κοντά του νά θεραπευθοῦν. Αυτό όμως έγινε αίτία νά τόν φθονήσουν μερικοί, γιατί νόμιζαν ότι πλούτησε, ένώ αυτός δέν έπαιρνε χρήματα. Πήγαν λοιπόν καί τόν διέβαλαν στόν Μητροπολίτη Καισαρείας κατηγορώντας τον ότι είναι μεγάλος φακίρης καί κάνει μάγια στους άρρώστους. Ό Μητροπολίτης δέν έξετάσε ακριβώς άν εὔσταθοῦν αυτές οι συκοφαντίες, τίς πίστεψε καί τιμώρησε μέ άργία τόν παπα-Βασίλη. Έπαυσε πλέον νά λειτουργῆ καί νά διαβάζη εὔχες σέ άρρώστους. Η Έκκλησία τοῦ χωριοῦ τους, ό ναός τοῦ άγίου Γεωργίου, τίς Κυριακές καί έορτές έμενε άλειτούργητη. Η άργία κράτησε τρεῖς μήνες καί λύθηκε ως εξής:

Τήν εποχή εκείνη στό γειτονικό χωριό Ρουμκαβάκ, σέ άπόσταση 5,5 χιλιομέτρων από τό Τασλίκ, είχε κτιστῆ καινούργιος ναός καί ήρθε ό Δεσπότης γιά νά κάνη τά έγκαίνια. Μέ τήν εὔκαιρία έκανε καί περιοδεία στά χωριά τῆς Έπαρχίας του. Ένώ βρισκόταν στό Ρουμκαβάκ πήγε έπιτροπή από τό Τασλίκ μέ τόν πρόεδρο Άβραάμ Κιαγιά καί άλλα μέλη, νά παρακαλέσουν τόν Δεσπότη νά λύση τήν άργία τοῦ παπα-Βασίλη. Ό Δεσπότης δέχθηκε νά έρθη στό Τασλίκ καί νά έξετάση επί τόπου τήν υπόθεση. Έφθασε μέ τόν διάκο του πάνω στά άλλα, ως συνήθως, καί κατέλυσε στό σπίτι τοῦ Χατζῆ-Όνυμφίου πού ήταν ό πλουσιώτερος άνθρωπος τοῦ χωριοῦ καί έπίτροπος τῆς Έκκλησίας. Τόν Δεσπότη υποδέχθηκε όλο τό χωριό, τοῦ φίλησαν τό χέρι, άλλα έδειχναν τό παράπονό τους πού τιμώρησε τόν ιερέα τους. Από τήν υποδοχή έλειπε ό πατήρ ό οποῖος ως τιμωρημένος απέφυγε τίς έμφανίσεις καί παρέμενε στό σπίτι του.

Ένώ γίνονταν οι άνακρίσεις, είδοποίησαν τόν Δεσπότη ότι τό άλογό του είναι ξαπλωμένο κάτω, βογγάει, τρέμει όλόκληρο καί κινδυνεύει νά ψοφήση. Προσπάθησαν νά τό περιποιηθοῦν, τοῦ έδωσαν νά φάη, έφεραν πρακτικούς γιατρούς άλλα χειροτέρευε. Ό Δεσπότης ανήσυχος στέλνει τόν διάκο νά διαβάση εὔχή, άλλα δέν συνήλθε τό άλογο. Κατεβαίνει καί ό ίδιος ό Δεσπότης, διαβάζει εὔχή άλλα ή κατάσταση τοῦ ζώου χειροτέρευε.

Οι κάτοικοι τοῦ Τασλίκ ήξεραν ότι τέτοιες άρρώστιες θεραπεύονταν εὔκολα από τόν παπα-Βασίλη καί πρότειναν στόν Δεσπότη μέσω τοῦ Προέδρου νά τόν καλέσουν, άλλα ό Δεσπότης δέν δέχθηκε. Ό Πρόεδρος τοῦ λέγει τότε: «Άκούστε, Δέσποτα. Από τότε πού ήρθε έδῶ ό άνθρωπος αυτός ούτε τά ζῶα μας ψόφησαν ούτε άνθρωποι πέθα-

ναν από άρρώστιες. Ἡ εὐχή του ὅλους τούς κάνει καλά».

Ὁ Δεσπότης συγκατατέθηκε νά τόν καλέσουν, ἀλλά ὁ πατήρ δέν πῆγε λέγοντας στόν ἀπεσταλμένο: «Μπροστά στόν Δεσπότη εὐλογάει ὁ παπᾶς;». Στέλνουν ἄλλον ἄνθρωπο ἀλλά πάλι ἀρνήθηκε. Ὁ Δεσπότης τόν περίμενε πλέον μέ ἀγωνία, γιατί ἔβλεπε τόν κίνδυνο πού διέτρεχε τό ἄλογό του. Τότε πῆγε ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος Ἀβραάμ Κιαγιᾶ καί τόν παρακάλεσε νά ἔρθῃ· νά δῆ ὁ Δεσπότης μέ τά μάτια του ὅτι ὁ παπα-Βασίλης ὑπηρετεῖ τόν Θεό καί ὄχι τόν διάβολο, καί νά ἀνοίξῃ τήν Ἐκκλησία πού παραμένει κλειστή καί ὁ κόσμος ἀλειτούρητος.

Ὁ πατήρ πείσθηκε πλέον, πῆρε τό πετραχήλι, τό Εὐχολόγιο τοῦ ἐρημίτου καί ἀκολούθησε τόν Πρόεδρο. Πῆγαν κατευθεῖαν στόν σταῦλο, ἐνῶ τό πλῆθος τοῦ κόσμου περίμενε μέ ἀγωνία καί, χωρίς νά χαιρετήσῃ, φθάνει στό ἄρρωστο ἄλογο. Ἄρχισε νά διαβάζῃ τήν εὐχή. Ὁ Δεσπότης περίεργος πηγαίνει πίσω ἀπό τόν παπα-Βασίλη νά δῆ τί εὐχή διαβάζει. Ὁ παπᾶς κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναγνώσεως τῆς εὐχῆς διακόπτει τρεῖς φορές καί σταυρώνει τό ἄλογο ἀκουμπώντας το ἑλαφρά μέ τό πόδι του.

Στό τέλος τό ἄλογο τινάχθηκε ὄρθιο καί μετά ἄρχισε νά τρώῃ. Ὁ παπᾶς εἶπε “περαστικά” καί ἔφυγε γιά τό σπίτι του. Ὁ Δεσπότης ἀπό τήν χαρά του ξέχασε νά τόν εὐχαριστήσῃ. Ὅταν συνῆλθε ἔτρεξε πίσω του καί τόν παρακάλεσε νά τόν ἀκολουθήσῃ· τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι καί τόν ὠδήγησε στό σπίτι πού ἐφιλοξενεῖτο, ἐνῶ ὁ κόσμος περίμενε ἔξω. Στήν συνέχεια βγαίνει στόν ἐξώστη μαζί μέ τόν παπᾶ καί ἀπευθυνόμενος στό πλῆθος τῶν Χριστιανῶν λέγει: «Ἀδελφοί μου, τήν εὐχή πού διάβασε ὁ παπα-Βασίλης τήν διάβασα καί ἐγώ, τήν διάβασε καί ὁ διάκονος. Ὁ Θεός τίς δικές μας προσευχές δέν τίς ἄκουσε. Ἄκουσε ὅμως τίς προσευχές τοῦ παπα-Βασίλη. Κάτι πρέπει νά συμβαίνει καί οἱ προσευχές του γίνονται δεκτές ἀπό τόν Θεό. Αὐτόν λοιπόν ἐγώ θά τόν ἐξομολογήσω». Βγάζει τούς ἄλλους ἔξω καί, ἀφοῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις στόν παπα-Βασίλη καί τόν ἐξομολόγησε, βγαίνει καί λέγει στόν κόσμο πού περίμενε: «Ἀκούστε, ἀγαπητοί μου. Τώρα ὁ παπα-Βασίλης δέν θά ζητήσῃ συγχώρεση ἀπό ἐμένα. Ἐγώ θά ζητήσω συγχώρεση ἀπ’ αὐτόν, γιατί πίστεψα στίς συκοφαντίες καί τόν τιμώρησα μέ ἀργία. Τό χάρισμα τοῦ ἔχει δοθῆ ἀπό τόν Θεό καί κανείς δέν μπορεῖ νά τό πάρῃ πίσω».

Μετά τοῦ διάβασε εὐχή καί τόν ἔλυσε ἀπό τήν ἀργία. Τήν ἐπόμενη ἡμέρα ἀνοίξαν τήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καί ὅλοι μαζί ἐτέλεσαν τήν θεία Λειτουργία.

Αὐτά εἶναι λίγα ἀπό τά πολλά θαύματα πού ἔκανε ὁ παπα-Βασίλης ὁ Καππαδόκης σέ Χριστιανούς καί Τούρκους.

Κατά τούς ὑπολογισμούς ἀπό τίς μαρτυρίες τῶν συγγενῶν του[3] καί τῶν συγχωριανῶν του πού ζοῦν σήμερα, ἐκοιμήθη γύρω στό 1900 καί ἐτάφη ἐκεῖ στό χωριό πού ἐφημέρευε, στό Τασλίκ τῆς Καππαδοκίας.

Αιώνια του ή μνήμη.

Τήν εὐχή του νά ἔχουμε καί οἱ πρεσβεῖες του νά βοηθήσουν νά λειτουργηθῇ καί πάλι ὁ ναός τοῦ ἁγίου Γεωργίου στό Τασλίκ, πού τώρα εἶναι τζαμί. Ἀμήν.

---

[1]. Διασώζεται σήμερα ὁ ἀσημένιος Σταυρός πού φοροῦσε. Στήν κυκλική βάση του εἶναι γραμμένο: «Παπα-Βασίλης ἔτος 1830», καί στό κέντρο ἀπεικονίζει τήν περιστέρα, σύμβολο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτόν τόν Σταυρό τόν χρησιμοποιοῦσε καί σάν σφραγίδα. Μ' αὐτόν σταύρωνε τούς ἀσθενεῖς, τόν ἔδινε νά τόν φοροῦν οἱ ἀσθενεῖς καί ἔκανε Ἀγιασμούς.

[2]. Πρόκειται γιά τό Εὐχολόγιο τῆς Ἐκκλησίας στήν Καραμανλίδικη γραφή (δηλαδή τούρκικη γλῶσσα μέ ἑλληνικά στοιχεῖα) πού σώζεται μέχρι σήμερα ὡς κειμήλιο.

[3]. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ παπα-Βασίλη πού ἦρθαν στήν Ἑλλάδα, ἄλλοι φέρνουν τό ἐπώνυμο Κουτζικλῆς, πού δηλώνει τήν καταγωγή τοῦ παπα-Βασίλη, δηλαδή ἀπό τό χωριό Κουτζούκ ἢ Γκόλτζυκ, καί ἄλλοι δίνοντας βαρύτητα στήν ἱερατική του ιδιότητα ὠνομάσθησαν Κεῖσογλου πού σημαίνει υἱός ἱερέως (κεῖς τούρκικα σημαίνει παπᾶς καί ὀγλουν υἱός). Ἀργότερα τό Κεῖσογλου τό μετέτρεψαν σέ Παπάζογλου καί ἐπί τό ἑλληνικώτερο Παπαδόπουλος. Αὐτό τό ἐπώνυμο φέρνουν σήμερα οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ἀπογόνους του. Αὐτοί καί οἱ συγχωριανοί τους μοιράσθησαν καί ζοῦν σήμερα στήν Θηριόπετρα Ἀριδαίας καί στό Καππαδοκικό χωριό ἅγιος Κωνσταντῖνος Φαρσάλων. Φυλάγουν μέ εὐλάβεια τίς διηγήσεις σχετικά μέ τόν παπα-Βασίλη καί ἔχουν ὡς φυλαχτό τόν Σταυρό του καί τό Εὐχολόγιο πού τοῦ ἔδωσε ὁ ἅγιος ἐρημίτης.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: *Ιερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος»*, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr)